

РЕШЕНИЕ № 8
София, 13 септември 2006 г.
конституционно дело № 7/2006 г.
съдия-докладчик Лазар Груев
(Обн., ДВ, бр. 78 от 26 септември 2006 г.)

С ъ с т а в: Васил Гоцев - председателстващ, Стефанка Стоянова, Маргарита Златарева, Людмил Нейков, Румен Янков, Живан Белчев, Лазар Груев - докладчик, Мария Павлова, Емилия Друмева, Владислав Славов, Евгени Танчев

Производство по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията по искане на Пленума на Върховния касационен съд (ВКС) за обявяване противоконституционността на § 7 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България (ДВ, бр. 27 от 31.03.2006 г.) в частта му, с която се създава член 130а, т. 3, съгласно която министърът на правосъдието „може да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи”.

Искането е допуснато за разглеждане по същество на 06.07.2006 г., когато Конституционният съд е конституирал като заинтересувани страни Народното събрание, президента на републиката, Министерския съвет, министъра на правосъдието, министъра по европейските въпроси, Висшия съдебен съвет, Върховния административен съд, главния прокурор, Съюза на съдиите в България, Асоциацията на прокурорите, Камарата на следователите и Висшия адвокатски съвет.

От тях не са представили становища президентът на републиката, министърът на правосъдието, министърът по европейските въпроси, Върховният административен съд и Камарата на следователите. Такива постъпили от Народното събрание, Министерския съвет, Висшия съдебен съвет, главния прокурор, Асоциацията на прокурорите, Съюза на съдиите и Висшия адвокатски съвет.

В искането ВКС е изразил позиция, че „текстът засяга формата на държавно управление, нарушавайки принципите за разделение на властите, установения баланс между тях, принципа на правовата държава и независимостта на съдебната власт”, което „прави Обикновено народно събрание некомпетентно да възлага посочените правомощия на министъра с промени в сега действащата Конституция”.

Народното събрание и Министерският съвет възразяват, считайки, че нормата не е противоконституционна.

Разбирането на ВКС се подкрепя от останалите представили становища заинтересувани страни, като Съюзът на съдиите в България смята текста за излишен с уговорката, че „ако остане, добре е в окончателната му редакция да се предвиди, че кадрови предложения могат да се правят и от представители на съдебната власт, определени със закон”.

Всяка от страните, наред с основната застъпвана от нея теза, излага и допълнителни аргументи и въпроси. По основните доводи на представилите становища заинтересувани страни е взето отношение в отделните раздели на решението.

При произнасянето дали разпоредбата е противоконституционна не се получи необходимото мнозинство, поради което искането трябва да се отхвърли. Липсата на мнозинство за една от двете тези възпрепятства съда да изготви общи мотиви, поради което становищата на двете групи се излагат поотделно.

Според съдиите Стефанка Стоянова, Румен Янков, Лазар Груев, Мария Павлова, Емилия Друмева и Евгени Танчев искането следва да се отхвърли по следните съображения:

I. Относно развитието на законодателната уредба

Възможността министърът на правосъдието да прави предложения пред Висшия съдебен съвет (ВСС) за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи не възниква със Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България (ЗИДКРБ), обнародван в ДВ, бр. 27 от 31.03.2006 г. Тя съществува в правния мир вече осма година след промени в Закона за съдебната власт (ЗСВ), обнародвани в ДВ, бр. 133 от 1998 г. Тогава Народното събрание чрез изменение на чл. 30 от ЗСВ дава възможност на министъра на правосъдието да прави предложения „за всички длъжности на съдиите, прокурорите и следователите”. През годините текстът многократно е променян редакционно, без обаче тези поправки да засегнат неговата същност.

Темата не е нова и за Конституционния съд. За първи път той разглежда искане за установяване противоконституционността на разпоредбата през 1999 г. по к.д. № 34 от 1998 г., сезиран от главния прокурор и група народни представители. Излагайки подробни мотиви, с мнозинство КС отхвърля искането. Дори съдиите, подписали решението в тази му част с особено мнение, не оспорват принципната възможност на министъра, за която приемат, че „има конституционно звучене”, а възразяват единствено, че това негово правомощие се отнася и „спрямо магистратите от Върховен касационен съд, Върховен административен съд, Върховна касационна прокуратура и Върховна административна прокуратура, респ. техните ръководители”.

След това – по к.д. № 17 от 2002 г. – предмет на разглеждане е допълнение на текста, предвиждащо всички кадрови предложения до ВСС за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на магистрати да се правят задължително, единствено и само „чрез министъра на правосъдието”. Като приема в мотивите, че с посоченото изменение „правомощията на изпълнителната власт по отношение на съдебната се увеличават прекомерно” КС приема, че за противоконституционен следва да бъде обявен чл. 30, ал. 1 ЗСВ единствено в частта му относно думите „чрез министъра на правосъдието”.

Фактът, че разпоредбата не е нововъзникнала с оспорения сега пред Конституционния съд § 7 от ЗИДКРБ, а само е „издигната” на конституционно ниво и обстоятелството, че на два пъти – като част от ЗСВ - е била предмет на разглеждане от конституционната юрисдикция, налагат най-напред да

се изрази позиция по три взаимосвързани преюдициални въпроса, от значение за настоящото дело.

II. Относно предмета на искането, неговата допустимост и обхвата на конституционната проверка

Предмет на искането е разпоредба на закон за изменение и допълнение на Конституцията, приет от Обикновено народно събрание. Съгласно чл. 153 от основния закон „Народното събрание може да изменя и допълва всички разпоредби на Конституцията с изключение на тези, които са правомощие на Велико народно събрание“. По к.д. № 22 от 2002 г. КС е приел, че закон за изменение и допълнение на Конституцията подлежи на конституционен контрол „относно това, дали при неговото внасяне, разглеждане и приемане е спазен редът, установен в чл. 154 и чл. 155 от Конституцията, и дали в съответствие с чл. 153 от нея промяната не засяга въпроси от изключителна компетентност на Велико народно събрание (чл. 158 К)“.

Особеният предмет на делото предопределя и позицията относно допустимостта на искането. Въпреки че законова разпоредба със същото съдържание вече е била предмет на конституционна проверка, обстоятелството, че сега тя е част от изменящ Конституцията закон, налага най-малкото допълнително да се констатира, че при приемането ѝ парламентът е спазил предписанията на основния закон относно утежнената процедура и изискването за квалифицирано мнозинство съгласно чл. 154 и чл. 155 от него.

Проверката по същество в настоящото производство също има своите особености, свързани най-вече с нейния обхват.

Поначало, когато упражнява правомощието си по чл. 149, ал. 1, т. 2 във връзка с искане за установяване противоконституционност на закон, съдът не е ограничен с посоченото в искането основание за несъответствие с Конституцията (чл. 22, ал. 1 от Закона за Конституционния съд). Това означава, че когато през 1998 и 2002 г. КС е разгледал исканията за установяване противоконституционност на разпоредбата от ЗСВ, даваща възможност на министъра на правосъдието да прави предложения до ВСС за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на магистрати, той не е бил обвързан и ограничен от посочените в тях основания, а напротив, бил е длъжен да извърши цялостна и всеобхватна проверка за конституционност, включително и за това, дали подобна промяна не е от компетентност на ВНС.

Не е така в производство като настоящото. В него, предвид предметът на искането, съдът може да извърши проверка по същество, отнасяща се само и единствено до това, дали допълването на Конституцията не засяга въпрос от изключителната компетентност на ВНС. В тази връзка следва да се отбележи, че проверката по същество в подобни случаи по принцип е силно стеснена по обхвата си, а в конкретния случай, като част от цялото, тя вече е била на вниманието на КС по посочените две конституционни дела.

Следва да се добави още, че не може да се приеме позицията на искателя, че по настоящото дело са неприложими мотивите, залегнали в решението на КС по к.д. № 7 от 2005 г., защото в тях освен въпроси, свързани с прецизиране на отделни функции, поставяне на акценти или уточняване на правомощия или наименования на органи на съдебната власт, подробно се обсъжда и взаимодействието им с институции на другите власти. В този смисъл е и диспозитивът на решението.

III. Относно процедурата по приемане на закона

На конституционно ниво изискванията относно процедурата за изменение и допълнение на основния закон от Народно събрание са уредени в чл. 154 и чл. 155. Правото на инициатива принадлежи на една четвърт от народните представители и на президента, като предложението се разглежда от Народното събрание не по-рано от един месец и не по-късно от три месеца след постъпването му. Законът за изменение и допълнение на Конституцията се приема с мнозинство три четвърти от всички народни представители на три гласувания в различни дни.

В конкретния случай, видно от стенографските протоколи, правилата са спазени.

Проектът на закон за изменение и допълнение на Конституцията е внесен в XL народно събрание от повече от една четвърт (60) от народните представители (109) на 22.12.2005 г. Той е разгледан на три четения в различни дни, както следва: първо четене – на 03.02.2006 г. (Стенографски дневници, книга 28, с. 85 - 136); второ четене – на 02.03.2006 г. (Стенографски дневници, книга 32, с. 57-117) и трето четене – на 30.03.2006 г. (Стенографски дневници, книга 36, с. 68-81), като е бил подкрепен от мнозинство повече от три четвърти (180) от всички народни представители. ЗИДКРБ е подписан и обнародван в „Държавен вестник“ от председателя на Народното събрание в седемдневен срок от приемането му (бр. 27 от 31.03.2006 г.) в съответствие с разпоредбата на чл. 156 от Конституцията.

IV. Относно проверката по същество

Основният въпрос тук е, дали визираната в чл. 130а, т. 3 от Конституцията възможност на министъра на правосъдието да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи е изменение на основния закон, което променя формата на държавно управление.

По принцип отрицателен отговор на този въпрос се съдържа в решението по к.д. № 34 от 1998 г. Това принципно становище е препотвърдено и по к.д. № 17 от 2002 г. По първото дело изрично е прието, че правото на министъра да прави предложения пред ВСС „не нарушава принципите на разделението на властите и независимостта на съдебната власт“, като съдът заключава, че „конституционно гарантираната независимост на съдебната власт, изразяваща се в подчинението ѝ единствено на закона при вземането на решения, тяхната неотменимост от законодателната и изпълнителната власт, както и кадровото ѝ формиране от Висшия съдебен съвет остават ненакърнени“.

В допълнение следва да се има предвид следното:

Атакуваната норма на чл. 130а, т. 3 от Конституцията, визирайки възможността на министъра на правосъдието да прави кадрови предложения пред ВСС, се намира в определени отношения с други норми на основния закон. Конституционната уредба за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на магистрати включва разнообразни по предназначението си, но неразривно свързани помежду си разпоредби. В единство те образуват своеобразен нормен комплекс, което предопределя и начина, по който следва да се подходи при проверката за конституционност на която и да е от тях. Не е възможно и не би било правилно в този случай да се преценява изолирано отделна разпоредба или част от нея, защото, съдържайки конкретно правило, тя същевременно е елемент от цялостното уреждане на проблема в рамките на съответния нормен комплекс.

По отношение кадровото формиране на съдебната власт от Висшия съдебен съвет Конституцията съдържа ясни правила.

Съдиите, прокурорите и следователите се назначават, повишават, понижават, преместват и освобождават от длъжност от Висшия съдебен съвет (чл. 129, ал. 1), с решение, което се приема с тайно гласуване (чл. 131), в което министърът на правосъдието не участва (чл. 130, ал. 5).

Следва да се отбележи и друга много важна особеност в разглежданата материя. Учредителната власт е предвидила изрично в Конституцията, че условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се уреждат със закон (чл. 133). Логично е да се приеме, че този ред включва и определяне на лицата, които имат възможността да правят предложения. Впрочем, винаги досега, а и понастоящем, именно ЗСВ регламентира тези въпроси. След като ВНС изрично е предвидило, че уреждането на тази материя трябва да стане със закон, няма никакво съмнение, че включването на част от нея в Конституцията от Народно събрание не е и не може да бъде признато за противоконституционно, още по-малко да засегне формата на държавно управление, та да е от компетенция на ВНС.

Не може да се приеме тезата на искателя, подкрепена от главния прокурор и ВСС, че разглежданата разпоредба „въвежда орган на изпълнителната власт в лицето на министъра на правосъдието като елемент от съдебната власт със съответни правомощия“, което „категорично нарушава принципа за разделение на властите“.

Това не е така нито на формално, нито на основание по същество.

Вярно е, че разпоредбата на чл. 130а, т. 3 е в главата „Съдебна власт“, но не бива да се забравя, че в същата глава учредителната власт е уредила и адвокатурата (чл. 134), но никога никой не е, а и не би могъл да твърди, че тя е част или елемент на третата власт.

По същество пък е ясно, че министърът може само да предлага, но решава единствено ВСС чрез тайно гласуване, в което той не участва. Ето защо не може да се говори за правомощие на министъра, което винаги се свързва с възможността за решаваща функция, нито пък, че се отнема правомощие от ВСС.

Както бе посочено, ВКС свързва претендираната от него противоконституционност на разпоредбата на чл. 130а, т. 3 с нарушение на принципа за разделение на властите – чл. 8 от Конституцията.

В досегашната си практика КС нееднократно е подчертавал, че този принцип не изгражда непреодолима преграда между учредените власти, а предполага взаимодействие и сътрудничество между тях. В решението си по к.д. № 7 от 2005 г. съдът отбелязва: „Няма работеща конституционна система, която да предвижда и осигурява абсолютна независимост на която и да е от трите власти, защото необходимото равновесие се постига чрез взаимно възпиране. Същевременно модерният конституционализъм изисква динамичното равновесие на властите да се постига чрез сътрудничество и взаимодействие между тях. Става дума за функционално взаимодействие по основни за обществото проблеми, което нито заличава, нито преодолява принципа в името на неговия антипод – единството на властта. Взаимодействието и сътрудничеството, от една страна, и взаимният контрол и възпиране - от друга, не следва да водят обаче до обезличаване на която и да е от трите власти, до размиване на нейните собствени отговорности или до прехвърляне на специфични правомощия на други субекти.“

Доколкото в конкретния случай по настоящото дело няма прехвърляне на правомощия към министъра на правосъдието, нито отнемане на такива от ВСС, следва да се приеме, че на това основание разпоредбата на чл. 130а, т. 3 не е противоконституционна.

Не е нарушен и принципът на правовата държава, съгълб на която според ВКС „са конституционно установените и ясно разграничени компетенции на висшите държавни органи и институции“. Както бе посочено, министърът на правосъдието не е елемент на съдебната власт и с разглежданото изменение не получава компетенции на нейни органи или институции. Възможността той да прави предложения пред ВСС, която има от осем години, само подчертава взаимодействието и сътрудничеството между властите, без да накърнява самостоятелността и независимостта на която и да е от тях. Поначало този принцип е особено ясно подчертан от ВНС тъкмо в материята за устройството и формирането на органите на съдебната власт.

Известно е, че половината от членовете на ВСС се избират от Народното събрание; заседанията му се председателстват от министъра на правосъдието, а членовете му по право се назначават и освобождават от президента на републиката по предложение на ВСС. Очевидно е, че в основата на формирането и функционирането на висшия орган на съдебната власт ВНС е заложило именно взаимодействието и сътрудничеството между властите, като същевременно категорично е въведена конституционна недопустимост за въздействие от тях при осъществяване функциите на съдебната власт. Тези два подхода не си противоречат, а взаимно се допълват и в своята цялост изразяват модерното разбиране на принципа за разделение на властите, основано на сътрудничество и взаимодействие, от една страна, и независимост, от друга, като конституционна гаранция за осъществяване на основната функция на съдебната власт – защитата на правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата.

В заключение трябва да се отбележи, че в настоящото производство съдът не може да се произнася по въпроси, съдържащи се в искането и някои от становищата, свързани с ефективността на разглежданата норма от Конституцията. Този, а и други, свързани с него проблеми, излизат извън предмета на настоящото дело и Конституционният съд не може да вземе отношение по тях. Това е така, защото това са проблеми на законодателна целесъобразност и зависят от характеристиката, избрания модел и основните приоритети на съдебната реформа, които изцяло са от компетенцията на законодателната власт. Ако съдът се произнесе по тях в настоящото производство, ще наруши своите правомощия, което е недопустимо.

Според съдиите Васил Гоцев, Людмил Нейков, Живан Белчев и Владислав Славов искането следва да се уважи по следните съображения:

Съгласно Решение № 3/2003 г. по к.д. № 22/2002 г. (обн. ДВ, бр. 36/2003 г.) закон за изменение и допълнение на Конституцията, приет от Народното събрание, подлежи на общо основание на контрол за конституционност от Конституционния съд относно това, „дали при неговото внасяне, разглеждане и приемане не е спазен редът, установен в чл. 154 и чл. 155 от Конституцията и дали в съответствие с чл. 153 от нея промяната не засяга въпроси от изключителна компетентност на Велико народно събрание (чл. 158 К)“.

За да може Конституционният съд да се произнесе по делото, следва да констатира дали новият конституционен текст изменя формата на държавно управление.

Самото създаване с § 7 ЗИД на Конституцията на чл. 130а, с който в главата „Съдебна власт“ на Конституцията се регламентират на конституционно ниво правомощия на министъра на правосъдието, представлява изменение на основния закон, което нарушава формата на държавно управление. На практика с този нов член на министъра на правосъдието се възлагат правомощия, присъщи на органите на съдебната власт, което нарушава принципа на разделения на властите, залегнал в приетата от ВНС Конституция.

Според чл. 133 от Конституцията условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, прокурорите и следователите, както и за

осъществяване на тяхната отговорност се уреждат със закон. Този ред включва и определяне на лицата, които са оправомощени да правят предложения до Висшия съдебен съвет. От стенограмите при приемането на Конституцията от Великото народно събрание става ясно, че волята на конституционния законодател е именно законът да определи лицата, които могат да правят въпросните предложения, разбира се, в рамките на Конституцията (Решение № 1/1999 г. по к.д. № 34 от 1998 г.).

С Решение № 3/2003 г. по к.д. № 22/2002 г. Конституционният съд прие, че формата на държавно управление следва да се тълкува разширително. В нея се включват и възложението от Конституцията дейности и правомощия на основните конституционни органи, „доколкото с изменението им се нарушава балансът между тях при съблюдаване на основните принципи, върху които е изградена държавата“.

Между тези принципи са и разделението на властите, правотата държава и независимостта на съдебната власт. Според Решение № 7/2006 г. по к.д. № 6/2006 г. Конституционният съд прие, че с прибавянето към атакуваната по к.д. № 6/2006 г. ал. 4 на чл. 129 от Конституцията на нови правомощия на министъра на правосъдието по чл. 130а от Конституцията се засяга един от най-важните въпроси на организационната независимост на съдебната власт и „дисбалансът между властите става очевиден“. Участието на министъра на правосъдието, който конституционно е извън съдебната власт, в кадровите предложения по отношение на нея безспорно нарушава баланса между институциите. Независимо от обстоятелството, че новата конституционна разпоредба дава право на министъра само да предлага, а той не взема участие в решаването от ВСС, фактът на предложението вече съставлява намеса на изпълнителната в съдебната власт. По този начин практически се обезсмисля и въведеното в Закона за съдебната власт конкурсно начало при назначаване на магистратите, което е елемент от утвърждаването на правотата държава. Нещо повече, тъй като правомощията на министъра произтичат от нормативен акт от по-висока степен – Конституцията, той би могъл да прави предложения, без да се съобразява с изискванията на закона за задължително провеждане на конкурс при назначаване на магистрати.

Вмесването на изпълнителната власт в съдебната на конституционно равнище чрез правенето на кадрови предложения от министъра нарушава установения от Конституцията баланс между властите и противоречи на основните принципи на установеното държавно управление, изградено върху разделението на властите, независимостта на съдебната власт и правотата държава.

Уважаването на настоящото искане не противоречи на досегашната практика на Конституционния съд. Решение № 1/1999 г. по к.д. № 34/1998 г. (обн., ДВ, бр.6/1999 г.) е постановено при липса на конституционен текст, който да овластява министъра на правосъдието да участва с предложения в кадровата работа на съдебната власт. В Решение № 13/2002 г. по к.д. № 17/2002 (обн., ДВ, бр. 118/2002 г.) Конституционният съд е сметнал дори за недопустимо чрез министъра на правосъдието да се правят кадровите предложения пред ВСС на ръководителите на органи на съдебната власт. С още по-голяма сила това важи в хипотезата министърът да прави самостоятелно предложение.

По изложените съображения съдиите Васил Гоцев, Людмил Нейков, Живан Белчев и Владислав Славов считат, че Народното събрание, приемайки атакуваното изменение на Конституцията, е излязло извън правомощията си по чл. 153 от Конституцията и е навлязло в обхвата на правомощията на Великото народно събрание по чл. 158 от Конституцията, поради което разпоредбата на чл. 130а е противоконституционна.

Съдията Маргарита Златарева счита, че искането е основателно само в частта от разпоредбата на чл. 130а, т. 3 от Конституцията, която дава право на министъра на правосъдието да прави предложения до ВСС за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност и на съдии и прокурори от ВКС, ВАС, Върховната касационна и Върховната административна прокуратура.

(За правомощието на министъра на правосъдието спрямо останалите съдийски и прокурорски длъжности, както и за следователите се споделя изводът на съдиите, които не подкрепят искането.)

В подкрепа на това се излагат следните съображения:

Различието в изводите за конституционност на отделните части на обсъжданата нова разпоредба на основния закон произлиза от нееднакъв подход, който конституционният законодател използва при определяне функциите и структурата на трите звена на съдебната власт.

1. Конституционният законодател изгражда структурата на съдилищата и приравнява към нея тази на прокуратурата; поставя на върха на двете звена на съдебната система ВКС, ВАС и главния прокурор (донякъде и чрез прокурорите от ВКП и ВАП), които задължава да упражняват контрол по същество над работата на по-ниските подразделения от съда и прокуратурата. Наред с осъществяване на общата правораздавателна дейност за върховните съдилища и следенето за законност от върховните прокуратури като тяхна специфична функция в рамките на съдебната власт, ВКС и ВАС осъществяват върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите от всички съдилища – чл. 124 и чл. 125, ал. 1 от Конституцията, а главният прокурор осъществява надзор за законност върху дейността на всички прокурори – чл. 126, ал. 2 от Конституцията. Други органи нямат право да се месят в тази същинска правосъдна дейност на съдиите и прокурорите.

На втори план несъщинската правосъдна дейност по организацията и дейността на съдилищата, прокурорските и следствените органи е предоставена за уреждане със закон – чл. 133 от Конституцията. Богатата практика на Конституционния съд по този конституционен текст, развитието на нормите в Закона за съдебната власт и традицията на съдебните закони в България показват, че под организация на съдебната дейност се разбира насрочването, движението и приключването на съдебните дела, прокурорските и следствените преписки. Именно контролът върху организацията на съдебната дейност в посочения аспект се възлага през годините на инспектората към Министерството на правосъдието спрямо всички магистрати, без тези от ВКС, ВАС, ВКП и ВАП, израз на който контрол е именно правомощието на министъра на правосъдието да прави кадрови предложения до ВСС и черпещ конституционна сила от чл. 133 от Конституцията.

Следователно участието на изпълнителната власт и участието на съдебната власт в контрола на третата власт е създаден в Конституцията по две вертикални успоредни линии – от една страна, министърът на правосъдието чрез инспектората към министерството контролират организацията на дейността на магистратите до ниво ВКС, ВАС, ВКП и ВАП, от друга – по силата на инстанционния контрол и чрез изрично посочените конституционни правомощия ВКС и ВАС, а чрез централизираното устройство и главният прокурор (вкл. и с магистратите от ВКП и ВАП) контролират по същество правосъдната дейност. Така конституционният законодател постига толкова желаното за всички модерни държави „взаимодействие между властите“.

Получавайки компетентност за кадрови предложения и спрямо висшите магистрати, министърът на правосъдието наклонява везните на създадения баланс в полза на изпълнителната власт и с това се накърнява балансът на взаимодействие между изпълнителната и съдебната власт.

В същия смисъл са изложени и съображенията за особено мнение на съдията при приемане за конституционсъобразна аналогичната разпоредба в ЗСВ към Решение № 1/1999г. на КС.

2. Съвсем различно е положението при третото звено от съдебната власт – следствените органи. Правото на министъра на правосъдието да прави кадрови предложения за следователите съгласно обсъждания конституционен текст на чл. 130а, т. 3 не води до противоконституционност на Закона за изменение на Конституцията и това следва от конституционната постройка на следствените органи.

Структурата на следствените органи не е закрепена на конституционно ниво, поради което през годините по законодателен ред тя търпи промени в двете нейни крайности – от силно централизиран модел до такава с хоризонтална структура. Обемът на правомощията на следователите също не е очертан категорично от Конституцията, а е делегиран на закон. Именно липсата на организационна характеристика и императивна функционална рамка на следствието в Конституцията прави това трето звено в съдебната власт да не играе роля при изграждането на баланса на взаимодействието между изпълнителната и съдебната власт. А оттук и изводът, че оспорваната конституционна разпоредба в частта за следователите не нарушава неговото равновесие и е в съответствие с изискването на чл. 158, т. 3 от Конституцията.

Предвид горното и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията Конституционният съд

Р Е Ш И:

Отхвърля искането на ВКС за установяване противоконституционността на чл. 130а, т. 3 от Конституцията, създаден с § 7 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България (ДВ, бр. 27 от 31.03.2006 г.).